

Litúrgia de la crisi: telenotícies i corona d'advent

Dv, 9/12/2011 per Antoni Nello

[Coses que passen](#)

Em diuen que una cadena televisiva anglesa emplaça els seus telespectadors al següent informatiu afirmant-los que l'endemà seguiran deprimint-los a la mateixa hora. No n'estic segur, però té gràcia, perquè efectivament els telenotícies es podrien acomiadar així, especialment aquests darrers temps, quan sembla que els quatre genets de l'apocalipsi tornen a cavalcar lliurement per les nostres terres.

Jo, suposo que com molts ciutadans i ciutadanes, estic preocupat. He après molt, però no pas prou per saber-ne suficientment, de les primes de risc, de les subprime, dels rescats bancaris, de l'Ibex 35 i de les fluctuacions de la borsa, del deute sobirà i del keynesianisme que promou la despesa pública (però no sé si tanta com per fer-se immortalitzar per més de quatre cents mil euros a les parets del nostre "estimat" i "solemnement desconegut" Senat espanyol), del directori franco-alemany i de les receptes Merkozy (o Merkoly, en diuen ara, veient triomfadora a la cancellera alemanya), del sentit del BCE i de les funcions del FMI... Un embolic. Tot plegat, pinta malament i amenaça amb una gran i estrepitosa fallida que em recorda el nefast i dolorós "corralito" argentí del qual el cas de la petita població de l'Aldea n'és un petit, dolorós i emblemàtic tast, a l'espera d'afectar a l'*aldea global*.

Malgrat això encara veig el telenotícies, només faltaria, i si pot ser dos, per contrastar, com amb els diaris, però la cosa no s'aclareix. Segueixo blogs de veus sàvies i tampoc hi trobo respostes tranquil·litzadores. Tot plegat, preocupació, interrogants, neguit, por.

I tanmateix estem a l'advent. I ens toca predicar sobre l'espera i l'esperança. L'espera d'un Nadal que repeteix lluminària ciutadana per estalviar, i que potser desempolsegarà velles joguines i torrons encara no florits. I amb l'espera, l'esperança, com a virtut substantiva de l'identitat cristiana. I en meditar sobre l'esperança trobo respostes. Potser és que havíem perdut l'esperança, o simplement l'havíem desnaturalitzada en saber-nos plenament abraçats per un benestar inesgotable, un benestar que ens ha fet de gallina lloca que hiperprotegia els seus pollets.

L'esperança sorgeix d'un neguit, d'un malestar. I assumeix el malestar amb la certesa que no és el final, que hi ha sortida, que al capdavall assolirem noves plenituds. I afronta aquest malestar amb compromís i coratge, conscient que la solució no serà màgica, ni immediata, ni ens vindrà donada sense comptar amb la nostra implicació, ni ens estalviarà sacrificis i renúncies. I parteix de la premissa que tot allò que concerneix als humans és sempre precari, fràgil, penúltim. I s'arrela en una fe inqüestionable que ens fa conscients de la nostra pregona vinculació a Déu i al seu disseny històric. I s'endinsa en una consciència col·lectiva, perquè l'únic malestar que compta és aquell que ens afecta a tots i fa patir a molts, com sempre als més desfavorits, aquells que fa uns anys eren tant lluny i ara comencen a ser tant i tant a prop.

Tot això és l'esperança. I tota altra esperança és mentida, vana il·lusió, tòpic casolà, fugida endavant, alienació. I m'he fet una petita corona d'advent, a casa, al

costat del meu petit pessebre, que vaig col·locar al seu lloc habitual el dia de la Puríssima. I crec que la corona la mantindré tot l'any, declararé solemnement que el 2012 sigui el meu petit any de l'esperança i l'encendré cada vespre, mentre veig el telenotícies.